

SEX
BUDOUČNOSTI

E M I L Y W I T T

EMILY WITT

SEX

BUDOUCNOSTI

Copyright © 2016 by Emily Witt

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Martina Zehleová, 2017

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2017

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-428-5 (pdf)

EMILY WITT

SEX BUDOUCNOSTI

Přeložila: Martina Zehleová

*Mým rodičům,
Leonardovi
a Dianě Wittovým*

OČEKÁVÁNÍ

Byla jsem svobodná, heterosexuální a žena. Když jsem v roce 2011 oslavila třicáté narozeniny, pořád jsem věřila, že jednou přijedu na konečnou stanici svých sexuálních zkušeností jako vlak, který zvolna zastaví v Epcot centru. Vystoupím, setkám se tváří v tvář s jinou lidskou bytostí a svou budoucnost prožijeme v trvalém vztahu.

Nechtěla jsem zůstat svobodná, ale láska je vzácná a často neopětovaná. Bez lásky jsem neměla důvod, abych si vybudovala vztah k nějakému místu. Láska rozhodovala o tom, jakým způsobem lidé zakotví ve vesmíru. Jelikož se v dlouhodobém plánování s láskou jaksi počítalo, lidé kolem mě ji brali jako eschatologickou událost, která je ve své podstatě spasí. Mí známí byli skálopevně přesvědčeni, že mě to taky jednoho dne potká, jako kdyby láska byla

věc, kterou vesmír dluží každému z nás a žádný smrtelník jí neunikne.

Sama jsem už lásku zažila a pamatuju si, že jsem nemohla jakkoliv ovlivnit, abych ji k sobě přivolala a aby mi nějakou dobu vydržela. Ale i přesto jsem si představovala budoucnost jako přirozené rozuzlení své sexuality, jako osud, a ne jako svobodnou volbu. Tato vize ve mně zůstala zakotvena jako drahokam, bez ohledu na bouře, které jsem prožívala, jako křišťálový sen, který se jednou stane skutečností. Ale uvědomovala jsem si, že láska nepotká každého, a čím jsem byla starší, tím více jsem se bála, že se mi láska vyhne.

V minulosti se střídala období, kdy jsem rok nebo dva měla přítele, a pak rok nebo dva jsem byla sama. Když jsem zrovna přítele neměla, někdy jsem se vyspala i s kamarádem. Za několik let pak mnoho těchto kamarádů spalo spolu. Známosti náhodně přicházely a odcházely a někdy přinesly bolest a přechodné šílenství, ale většinou fungovaly dobře. Byli jsme jako duše vznášející se v nejistotě, kupící se na sebe jako suché listí a čekající na spásu v podobě trumpet a svatebních zvonů.

Naše vztahy jsme popisovali nesprávnými slovy. Skutečnost byla taková, že přestože jsme žili ve vztahu, byli jsme vlastně sami a nikdo nevěděl, jak takové soužití pojmenovat. „Dát se dohromady“ naznačovalo, že vztahu chybí ceremonie nebo zdvořilost. Slovo „milenci“ bylo

zastaralé a lidi, se kterými jsme měli sex, byli často naši přátelé, někdy ale „jen přátelé“. To, co jsme provozovali, jsme obvykle nazývali „randění“, což znamenalo jak vztahy na jednu noc, tak i vztahy, které trvaly několik let. Lidé, kteří randili, nebyli ve vztahu, když tedy nerandili s někým dlouhodobě. Slovo „nezadaný“ také nebylo přesné: mohlo znamenat svobodný, jako na formuláři daňového priznání, ale svobodní lidé někdy nebyli nezadaní, ale spíš „ve vztahu“, což znamenalo prozatímní vztah, pro který jsme neměli jednoslovné přídavné jméno. Slova přítel, přítelkyně nebo partner naznačovaly vztah i záměr a používaly se jen ve výjimečných případech. Jeden můj kamarád se zmiňoval o „nebyvalce“, se kterou měl celý rok „nevztah“.

Zatímco se naše vztahy vyvíjely, slova, která je popisovala, zůstala stejná. A protože jsme pořád mluvili, jako by se nic nezměnilo, kvůli nesprávným slovům jsme necítili vzájemnou souhru. Mnoho z nás toužilo po vztahu, který bychom uměli pojmenovat, jako kdyby nám správně pojmenovaný vztah mohl přinést něco víc, a ne jen něco důvěrně známého. Někteří z nás zkusili vymyslet nová slova. Většina z nás se jim vyhýbala. Všechno byla jen náhoda, kterou jsme nemohli ovlivnit. To, co jsme dělali, nikdo nenazval „životní volbou“. Fakt, že člověk v New Yorku žije sám a má sporadický sex s několika známými, by nikdo neoznačil jako „sexuální identitu“. Současnou

situaci jsem považovala pouze za dočasný stav, který skončí, jakmile přijde láska.

Jeden z mých vztahů skončil právě v roce, kdy mi bylo třicet. Byla jsem z toho smutná, ale tím jsem všechny okolo nudila, dokonce i sebe. Už dříve jsem byla v depresi a myslela jsem si, že se z toho zase brzy dostanu. Zkusila jsem internetovou seznamku, ale cizí muži mě nechávali sexuálně chladnou. V té době jsem na večírku nebo na nádraží náhodou narazila na pár kamarádů, kteří mi dříve imponovali. Na podzim a v zimě jsem se vyspala se třemi z nich a políbila jednoho nebo dva další. Tenhle počet mi připadal tak akorát, navíc to byli lidé, které jsem už znala z dřívějšíka.

Ve společnosti mužů, kteří nebyli ze seznamky, jsem se cítila šťastnější. Ale někdy tyhle podivné vztahy s sebou přinesly temnou ozvěnu, která přežívala v telefonu. Byla to touha bez naděje na uspokojení, bez jasného cíle. Zírala jsem na vlnící se elipsy na obrazovce, kritizovala fotky ze společenských rubrik a vykřičníky a smajlíky jsem vyjadřovala lehkovážnost. Na zprávy jsem schválně odpovídala později a předstírala jsem, že mám hodně práce a že jsem si jich dříve nevšimla. Nechtěla jsem se stát obětí telefonních stereotypů, chtěla jsem mít jen klid a dobrou náladu. Účastnila jsem se všech vánočních večírků.

Pocit, že jsem se svým osudem spokojená, trval od listopadu až do nového roku. Jednoho dne v březnu, kdy

byly stromy zatím bez listí, ale už bylo tepleji, mi zavolal jeden pán a doporučil mi, abych se nechala otestovat na sexuálně přenosnou infekci. Zhruba před měsícem jsme spolu měli sex, pár dní před Valentýnem. Byla jsem tenkrát v baru blízko jeho domu, zavolala jsem mu a on do baru přišel. Pak jsme šli prázdnými ulicemi do jeho bytu. Nezůstala jsem tam ani celou noc a od té doby jsem s ním nemluvila.

Řekl mi, že cítil, že něco není v pořádku, a nechal se otestovat. Laboratorní výsledky ještě nebyly hotové, ale doktor měl podezření na chlamydie. V době, kdy jsme spolu spali, měl vztah se ženou, která bydlí na Západním pobřeží. Na Valentýna za ní pak přijel na návštěvu a ta paní se teď na něho hrozně zlobila. Obvinila ho z nevěry a on se teď cítil jako šmejda, který za morální prohřešek zaplatil nemocí. Řekl mi, že čte esej od Joane Didionové „O sebeúctě“. Zasmála jsem se – je to její nejhorší esej – ale on to myslel vážně. Řekla jsem jedinou věc, kterou se slušelo říct, tedy že není špatný člověk, že nejsme špatní lidé. Byla to jen jedna obyčejná noc a tolik pozornosti si nezasloužila. Poté, co jsme oba zavěsili, jsem ležela na gauči a koukala na bílé stěny bytu. Věděla jsem, že brzy musím vstát.

Myslela jsem si, že tímhle telefonátem celá věc skončí, ale pak mi přišel e-mail od kamarádky té ženy, která mě obviňovala: „Překvapuješ mě. Věděla jsi, že s někým chodí,

a vůbec ti to nevadilo.“ Byla to pravda, nevadilo mi to. To, že s někým chodí, mě dokonce uklidňovalo, protože jsem věděla, že se naše setkání nebude opakovat. Necítila jsem vinu. „Měla by ses jako dospělá žena zamyslet nad tím, cos udělala,“ napsala a dodala ještě, abych „začala brát věci vážně“ a „konečně si uvědomila skutečné důsledky svých činů.“

Další den jsme seděli v narvané čekárně veřejné kliniky v Brooklynu. Dívala jsem se, jak lékařka ospalému, nudícímu se publiku přednáší o správném nasazení kondomu. Čekali jsme, až zavolají naše čísla. V čekárně jsem se jako dospělá žena zkusila zamyslet nad tím, co jsem udělala, jak mi paní v e-mailu poradila. U člověka, který je sám, by se neměla podceňovat potřeba po kontaktu. Ze všech stran jsem byla obklopena podobnými Newyorčany jako já a mnozí z nich zřejmě také porušili pravidla rozumného chování. Usoudila jsem, že přinejmenším většina z nich ví, jak se používá kondom.

Na občasně posměšky od publika lékařka reagovala v klidu. Když se jí mladá žena zeptala, jestli může ženský kondom použít i „v zadku“, zdvořile odpověděla, že ne. Když pak lekce skončila a my jsme stále čekali, na monitorech na stěnách se promítala videa týkající se veřejného zdraví. Filmy byly natočeny v devadesátých letech a dramaticky líčily životy lidí, které byly stejně tak chaotické jako ten můj. Navíc tam všichni měli na sobě nemoderní

modré džíny. Lidé na videu svařtili obočí, když si vyslechli svou diagnózu, přiznali se k nevěrám a zpovídali se do sluchátek obrovských bezdrátových telefonů. Muži se seznamovali ve fiktivních barech, popíjeli a vyměnili si pár strojených slov, zatímco se vzadu ozývala laciná hudba, která ještě umocňovala zhýralou atmosféru večírku připomínající porno, ve kterém nikdy nedojde k sexu. Později pánové vzpomínali na to, co se stalo, a přiznali se před televizními kamerami. Zatímco jsme čekali na výsledky výtěrů a krevních testů, ze svých sedadel jsme všichni zírali před sebe na obrazovky a sledovali důsledky jednání těchto „zločinců“. (Jeden muž z gay klubu měl doma přítelkyni .... a kapavku. Sledovali jsme, jak říká přítelkyni, že měl styk s muži a že má kapavku.) Video nám nijak nevnucovalo představu, že nezbytnou podmínkou dospělosti je dlouhodobý věrný vztah, jen to, že cílem vztahu je upřímnost. Nikdo nikoho neobviňoval. Vláda New Yorku měla k sexualitě technokratický postoj.

Postoj federální vlády byl ale jiný. Poté, co jsem se dozvěděla, že mám možná chlamydie, vyhledala jsem si tuto nemoc na Googlu a narazila na stránku Centra pro kontrolu a prevenci nemocí. Vláda má za to, že nejlepší způsob, jak se touto nemocí nenakazit, je „zřít se vaginálního, análního a orálního sexu, nebo být v dlouhodobém, oboustranně věrném vztahu s partnerem, který se nechal testovat a je zdravý“. Šlo o fantazii, která nedávala smysl,

jako dva útesy bez mostu. Na stránkách doporučili abstinenci a zdůraznili nutnost používání kondomů. Obvykle kondomy používám, ale tentokrát ne, takže jsem místo nich užívala antibiotika. Když pak za pár dnů z Brooklynské kliniky přišly výsledky, ukázalo se, že žádné chlamydie nemám. Neměl je ani můj partner.

Stejně jako federální vláda jsem i já nechtěla nic jiného než mít „dlouhodobý, oboustranně věrný vztah s partnerem, který se nechal testovat a je zdravý“. Už dlouho jsem si to přála, ale ještě jsem žádný takový vztah nenašla. A kdo ví, jestli ho jednoho dne vůbec najdu. Byla jsem žena se sexuálními vztahy, pro které jsem marně hledala slova a které se přičily mé morálce. Začínala jsem se znepokojovat, že to takhle bude i v budoucnu.

Jednoho dne v pondělí v dubnu 2012 jsem stála ve frontě na letišti JFK před vstupem do letadla mířícího do San Franciska. Předem mnou stál šedovlasý pán, podnikatel ze Západního pobřeží. Měl uhlazenou, uměle vylepšenou pleť, která vypadala velmi zdravě, brýle z moderního polymeru a tmavé džíny. Na sobě měl boty vyrobené z recyklovaného etylenvinylacetátu, které prý nikdy nesmrdí, a kvalitní tlustý vlněný kabát s vnější ohebnou vrstvou, která se nikdy nezničí. Byl to typ muže, který se považoval za minimalistu, a byl přesvědčen, že vše, co si koupil, bylo výjimečné díky zpracování a nádhernému

designu. Ale brašna na počítač v barvě stříbrné lišky se sítkami a přezkami, na které byl název GOOGLE, určitě mnoho nestála. Člověk, který stál ve frontě před ním, měl na sobě počmárané Google tričko a místo písmenek „o“ Berta a Erniho. Před ním byl Google batoh.

S nápisem Google jsem se setkávala po celou dobu, kterou jsem strávila v San Francisku. Byl vyšitý na náprsních kapsičkách, ilustrovaný tématy s americkými městy, zdobil lahve na vodu, vyrobené z nerezové oceli, byl vidět na vlněných sakách, baseballových čepicích, ale ne na soukromých autobusech, které převážely pracovníky do areálu v Mountain View, kde jim v jídelně servírovali koláče z goja plodů. Tito lidé chodili ovinutí jako kněží v pláštích a v plachetkách s nápisem Google, na hlavě měli mitry s nápisem Google, orientovali se na Google mapách, googlovali si neznámé lidi a chatovali na Googlu s přáteli, jako jsem to mnohokrát denně dělala i já, a jelikož jsem se s tímto logem setkávala znovu a znovu, připadalo mi jako monopolistický výsměch.

První den ve městě jsem seděla ve slunné kavárně v městské části Mission, pila jsem kapučíno a četla jsem si San Francisco Chronicle, noviny, které ležely na pultě jako za starých časů. Na titulní straně byly zprávy týkající se střeleckého masakru na neakreditované křesťanské vysoké škole v East Bay a pod ohybem stránky bylo zmíněno opatření federální vlády týkající se marihuany

pro lékařské účely. Zaslechla jsem, jak někdo popisuje oběd v Googleplexu. Zapsala jsem si „brusinkový pilaf obsahující semínka quinoa“ a také „koregasmus“, slovo, které tento člověk zmínil v souvislosti se ženami, které mají spontánní orgasmus při hodině jógy. Barman byl nadšený z toho, že se o této věci začíná mluvit, a vyjádřil názor, že přestože koregasmu zažilo už mnoho žen, bály se o tom mluvit. Ale tomu je teď konec.

Lidi ze San Franciska kdysi proslavil fakt, že odmítli používat deodorant, a když to nebylo nutné, nestříhali si vlasy. Když jsem někdy šla po ulici kolem zedníků a obchodů s vibrátory, vzpomněla jsem si, že zde byl zvolen Harvey Milk (a také zavražděn) a dařilo se tu veřejným lázním (i když byly později zavřeny). Ale hlavně jsem si všimla, že místní lidé hojně používají masti a rostlinné balzámy, díky solím mají vyhlazenou pokožku a voní aromaterapeutickými přípravky, které se dají koupit v obchodech podél Valencia Street. Vzduch byl prosycen včelím voskem, levandulí a verbenou, když tedy nepáchl splašky, a chodníky v Misi se za slunných dnů třpytily. Jídlo bylo výborné. V Hayes Valley prodávali zmrzlinu vyrobenou z tekutého dusíku. Sledovala jsem, jak se natlakováním zmrzlina zázračně objevila, doprovázena zvukem páry a syčením vzduchu.

Mezitím svět kolem mě pokračoval rychlým tempem dál: maminky trpělivě čekaly ve frontě, povídaly si

o laktačních poradkyních a popíjely kávu z cestovních hrníčků s nápisem Google. Lidé na internetu už nemluví o koregasmech a strach z hříchu nyní měli kvůli boji proti cukru a mouce. „Nezpracovaný bio med, lokální přepuštěné máslo a chleba vyrobený z prosa a semínek chia krotí mou touhu po lepku,“ prohlásil na sociálních sítích kamarád z vysoké školy. „Zaplať pánbůh za staré dobré zrní.“

V noci jsem byla sama, a když jsem chodívala po ulici, slyšela jsem z kostelů nacházejících se v průčelí obchodů kázání ve španělštině a elektronické bzučení vlaku pod sebou. San Francisco bylo zázračné město plné zářivých obrazovek a analogového fetišismu, erotických obchodů a peckovitých ovocí. V autobuse a na rohu ulice jsem poslouchala bláznivé řeči paranoiků, kteří spojovali konspirace starých časů s moderní technologií. Sama jsem si tato spiknutí také začínala uvědomovat.

Procházela jsem se po chodnících v městské čtvrti Mission a všimla si, jak se svým třpytem podobají zářivé tvářence v pudřence. „Tento chodník vypadá jako Super orgasmus,“ pomyslela jsem si, jelikož právě tak se jmenoval odstín tvářenky, kterou jsem používala. Můj make-up si liboval v současné sexuální politice: PRO NĚJ & PRO NI – to bylo napsáno na nálepce vzadu na mé podkladové bázi bez parabenu, jako bychom si všichni užívali života plného spontánnosti a dobrodružství, a ne přízrůb

a trestu. Utíkala jsem do Golden Gate parku, kde obrovští draví ptáci hladově zírali na lesklé jezevčíky. Kolem mě v houfech projížděli cyklisté, oblečení ve sportovních trikách s nápisy Google.

Myšlenka volné lásky měla v Americe dlouhou tradici skupinových experimentů, divoce vypadajících věstců a uvězněných kacířů. Volná láska kdysi znamenala právo provozovat sex bez rozmnožování; právo mít sex před svatbou; právo vůbec manželství nezakládat. Znamenala svobodu sexuálního projevu pro ženy a gaye, svobodu milovat se bez ohledu na rasu, pohlaví a náboženství. Ve dvacátém století post-freudovští idealisté věřili, že volná láska bude mít za následek politické změny, dokonce konec války, a když jsem slyšela slovní spojení „volná láska“, bezmocně jsem si vzpomněla na rok 1967, kdy v tomto parku mladí lidé poslouchali sarkastickou rockovou hudbu.

Ve vědeckofantastickém žánru volná láska znamenala budoucnost. Nové tisíciletí slibovalo vesmírný výzkum, stoprocentně spolehlivou antikoncepci, kyborgové prostitutky a neomezenou sexualitu. Ale i když budoucnost byla tady a přinesla s sebou mnoho nových forem svobody, volná láska už vyšla z módy. I když jsme mohli mít koregasmy, lidé květin byli naivní; science fiction nebyla skutečná. Provozování mimomanželského sexu přineslo nové důvody k tomu, abychom začali věřit tradičním

hodnotám, a to například kvůli viru HIV, časově omezené době plodnosti a křehkosti cítění. I když jsem si přechodně užívala svobody, plánovala jsem monogamní budoucnost. Po nepovedených pokusech dřívějších generací by se pocit, že je to tak správné, dal přirovnat k rekonstrukci národní barokní památky, kterou zničila bomba. Věděla jsem, že je mi povědomá, ale už ne to, že je to jen napodobenina. Neměla jsem ani pocit, že se jedná o jiný druh svobody, že je to jen blikající kurzor v prázdném prostoru.

Přátelská mdlost uživatelského rozhraní na Googlu velmi pomohla slovům, která se zde objevovala. Všechna slova si tu byla rovna, stejně tak jako si jsou rovny všechny cesty, které si pro svůj život vybereme. Google zastíral rozdíly mezi normálním a nenormálním. Odpovědi, které algoritmy na Googlu produkovaly, ujišťovaly lidi, že ostatní jsou na tom jako oni: nikdo nemusí být sám se svými deviantními touhami, a naopak žádné touhy nejsou deviantní. Jediné sexuální očekávání, kterému je třeba se podřídit, je to, že nás láska nasměruje k životu, jaký chceme žít.

A co kdyby nás láska zradila? Sexuální svoboda se nyní týkala i lidí, kteří se nikdy nechtěli vzdát starého uspořádání, ale pokud se jejich přátelé chovali jinak, podpořili je. Sama jsem si toto právo volby nevybrala, takže když jsem teď měla tolik sexuální svobody, byla jsem nešťastná.

Na jaře jsem se rozhodla vydat se do San Franciska, protože se mé touhy a realita rozešly natolik, že už je nebylo možno sladit. Chtěla jsem pro sebe jinou budoucnost, jež by navázala na svobodu, kterou jsem právě prožívala, a v té době bylo San Francisco městem, kde se vytvářela budoucnost, nebo alespoň městem, jež Amerika vyhradila pro lidi, kteří stále věřili ve volnou lásku. Tito lidé usilovali o to, aby sexuálním základem pro život dvou lidí nebyla jen rodina. Věřili v úmyslné společenství, které úspěšně naruší tradici heterosexuální monogamie. Dali svým volbám jména a považovali své činy za společenská hnutí.

V nových technologiích viděli příležitost k remodelizaci společnosti, což se týkalo i sexuality. Uvědomila jsem si, že lidé v San Francisku si jdou za svým cílem, což znamenalo rozdíl mezi mým pesimismem a jejich optimismem. Jestliže se náš život neslučuje s určitou myšlenkou a cítíme se kvůli tomu špatně, pak tím, že se této myšlenky vzdáme, se budeme cítit líp.

S těmito komunitami jsem se mohla setkat jak v New Yorku, tak i v jakémkoliv jiném americkém městě. Nebyla bych prvním člověkem, který si vybral Kalifornii jako výmluvu. Západní pobřeží a novinařina byly jen záminkou a já začala zvažovat, jaké mám alternativy. Nakonec jsem se dostala do fáze, kdy jsem měla strach, že jsem nevezala v úvahu všechny možnosti. Ale kdyby v době, kdy mi bylo krátce přes třicet, přišlo to, na co jsem čekala, nic

bych dále nezkoumala. S radostí bych přijala monogamii i fakt, že bych byla manželkou a vychovávala děti, a na sociálních sítích bych svůj život radostně sdílela s ostatními. Když jsem začínala prozkoumávat možnosti volné lásky, stále jsem z části věřila, že se stane něco pozitivního, že uprostřed nejistoty narazím na výjezd z dálnice, který mě zaveze zpátky k pohodlnému očekávání a k názvům, které znám.

Byla jsem tak pokrytecká. „Tak jaká je tedy tvá osobní cesta?“ zeptají se volnomyšlenkáři. Později se tomu s kamarády zasmějeme.

SEZNAMOVÁNÍ PŘES INTERNET

Obvykle se sama v baru necítím dobře, ale už jsem byla v San Francisku týden a v bytě, který jsem si pronajala, nebyly židle, jen postel a gauč. Kamarádi z města byli zadaní nebo pracovali přes noc. Jednou v úterý jsem stála u kuchyňského pultu a jedla čočkovou polévku. Když jsem dojedla, přesunula jsem se na gauč v prázdném obývacím, posadila se pod ploché stropní světlo a aktualizovala si data v notebooku. Tohle přece nebyl žádný život. Muž by šel sám do baru, řekla jsem si. A tak jsem šla sama do baru.

Seděla jsem sama uprostřed baru na židličce, objednala jsem si pivo a aktualizovala si data v mobilním telefonu. Čekala jsem, že se něco stane. Na několika monitorech najednou vysílali basketbal. V baru byly červené boxy z umělé kožešiny, vánoční světla a barmanka. Na jednom

konci se objímal lesbický pár, zatímco na druhém konci, za rohem od místa, kde jsem seděla já, byl obrýlený muž podobného věku jako já, který sledoval hru. Jako jediný muž a jediná žena, kteří byli v baru sami, jsme se na sebe podívali. Pak jsem předstírala, že sleduji hru na obrazovce, která mi umožnila dívat se jiným směrem. Otočil se ke mně zády a sledoval obrazovku nad kulečnickovými stoly, kde právě hráči zatleskali, protože se jim povedl šikovný kousek.

Čekala jsem, že ke mně někdo přijde. O dvě židle dál se dva muži začali smát. Jeden z nich přišel ke mně a ukázal mi, proč se smějí. Podal mi svůj telefon a ukázal mi poštu, která mu přišla na Facebook. Zprávu jsem si přečetla a nuceně se zasmála. Muž se vrátil na své místo a já pila pivo.

Na chvíli jsem zatoužila po svém obýváku a gauči, na kterém byla vlněná deka utkaná podle vzoru indiánů z kmene Navajo. V krbu byl litinový sporák. Zkoušela jsem knoflíky a plyn, ale nemohla jsem přijít na to, jak sporák zapálit. V noci byla místnost studená a bledá jako mrtvola. Neměla jsem ani televizi.

Vzala jsem telefon a otevřela OkCupid, bezplatnou internetovou seznamku. Aktualizovala jsem si data, která mě informovala o tom, jestli v blízkých barech nebyli další nezadaní lidé. Této službě se říkalo Místní lidé v OkCupid. Pozvání v seznamce muselo začínat slovem „navrhují“:

NAVRHUJI KOUŘIT TRÁVU
A POFLAKOVAT SE ☺

NAVRHUJI DÁT SI BRUNCH, OBĚD,
PIVO NEBO NĚCO TAKOVÉHO NA
KAMARÁDSKOU SOBOTNÍ OSLAVU.

NAVRHUJI JÍT NA KOYAANISQATSI
A PAK NA DRINK DO CASTRA.

NAVRHUJI SETKAT SE A POŠIMRAT SE.

NAVRHUJI VYCHUTNAT SI COOKIE.

NAVRHUJI SPŘÁTELIT SE
A NĚKAM VYRAZIT.

Sama jsem podnět k chatu na OkCupid nezažala, jen jsem odpovídala. Toho večera jsem projížděla pozvání a našla pohledného muže, který mi poslal neškodný vzkaz: „Navrhuji dát si drink.“ Prohlédla jsem si jeho profil. Byl to Brazilec, já mluvím portugalsky. Hrál na bubny. „V životě mých kamarádů i rodiny hodně znamená tetování,“ napsal.

Odpověděla jsem na online signál a šla s tímto neznámým člověkem na drink. Políbili jsme se a šli jsme

k němu do bytu, kde mi ukázal svou speciální sbírku rostlin marihuany. Povídali jsme si o Brazílii. Potom jsem šla domů a už s ním nikdy nemluvila.

Na své první rande přes internet jsem šla krátce poté, co jsem si koupila svůj první chytrý telefon, což bylo v listopadu roku 2011. Tinder ještě neexistoval a přátelé v New Yorku se seznamovali přes OkCupid, takže jsem se tam zaregistrovala i já. I když jsem se zaregistrovala i na Match, dávala jsem přednost OkCupidu, zejména proto, že na této seznamce o mě měli muži stále obrovský zájem. Bankéři s hranatou bradou, kteří se hojně vyskytovali na Matchi a chlubili se vystavovanými fotkami, jak se potápí na Bali a lyžují v Aspenu, o mě projevovali tak malý zájem, že mi bylo líto sama sebe. Krize přišla, když jsem „mrkla“ na muže, který měl v profilu: „Mám dloňček ve tváři.“ Měl tam i fotky, jak hraje rugby a do půl těla svlečený stojí v hlubokomořské rybářské loďce a v ruce drží mahi-mahi, která byla velká jako tříkolka. Na můj „mrk“ neodpověděl.

Na OkCupid jsem se zaregistrovala pod pseudonymem „pohledzvesmíru“. Na svém profilu v kolonce „zájmy“ jsem napsala: „Ráda sleduji dokumentární filmy a jím cukroví.“ Na všechny otázky týkající se zájmu o náhodný sex jsem odpověděla negativně. Chtěla jsem přítele. Navíc jsem byla stále ještě hodně závislá na tom dřívějším a potřebovala jsem na něj přestat myslet. Mnoho lidí

na tomto portálu také mělo podobný problém. Všichni vesele uváděli své nejoblíbenější filmy a doufali, že jim to pomůže, ale pod veselým povrchem doutnala tma. I pod tím nejvyrovnanějším profilem bylo znát, že člověk spousty věcí lituje. Přečetla jsem si *Červený a černý*, abych si připomněla, že když má někdo zlomené srdce, nemůže být naprosto vyrovnaný. Na druhé straně se mi líbilo, že na seznamovacích portálech lidé jasně dávali najevo, jaký vztah chtějí. Rozdíl v nuancích byl zřejmý: od základního „Jsi roztomilá,“ až po odpuzující „Ahoj, nechceš přijet ke mně, kouřit trávu a nechat mě vyfotit tě nahou v obýváku?“

Zjistila jsem, že mě algoritmy zařadily do stejné kategorie – společenské třídy a úrovně vzdělání – jako lidi, se kterými jsem se setkala, ale jinak nebylo možné odhadnout, kdo se mi bude líbit. Měla jsem pocit, že jak při seznamování přes internet, tak i při tom obyčejném, přitahuji nezvykle mnoho vegetariánů. Sama vegetariánkou nejsem.

Šla jsem na rande s hudebním skladatelem, který mě pozval na koncert Johna Cage do Juilliardu. Poté jsme zašli do Padesáté sedmé ulice podívat se na bustu Bély Bartóka. Nemohli jsme ji najít, ale řekl mi, že Bartók tady zemřel na leukémii. Povídali jsme si o vysoké škole a poezii Wallace Stevense. Oba jsme měli rádi romány Thomase Pynchona. Ale i když jsme toho měli hodně